

Praha-Žižkov, 29. 5. 2022
P. Jareš

Pod vlivem Ducha svatého

Ef 5,15-21

1S 10,1-13

Vlivu Ducha svatého bychom se měli vystavovat raději než vlivu alkoholu. K tomu nás apoštol vybízí v Ef 5,18. V řeckém textu NZ máme v tomto verši dvakrát rozkazovací způsob: „A neopíjejte se vínem ..., ale naplňujte se Duchem.“ Víno a jiný alkohol jsou dnes neodmyslitelnou součástí života mnoha lidí. Patří k různým oslavám. Lidé alkohol popíjejí, když se chtějí uvolnit. Mnohdy také když chtějí zapomenout na svá trápení. Bible nám pití vína ani pití alkoholu obecně nezakazuje (srov. 1Tm 5,23). Rozhodně však odmítá opilství (1K 6,10). Jistě zejména proto, že pod vlivem alkoholu může člověk natropit mnoho škody, ublížit sobě i druhým (Př 20,1; 31,4-5). Opilství je něco, co křesťan nemá mít ve zvyku. Místo toho se má naplňovat Duchem svatým. Můžeme být plni alkoholu, být pod jeho vlivem. Nebo může být plni Ducha svatého, být pod Božím vlivem (srov. Sk 2,4). Máme se trvale a vědomě vystavovat vlivu Ducha svatého. To má být celoživotním zvykem nás všech, kdo patříme Kristu. Na tomto zvyku je pěkné to, že se nebudeme muset nikdy stydět za to, co jsme pod vlivem Ducha svatého udělali a řekli. Pod jeho vlivem také nikdy neuškodíme sobě ani ostatním lidem.

Apoštol nám říká také něco o tom, jak se vliv Ducha svatého v životech lidí projevuje a jak se mu vystavovat. Ve verších 18-21 je řeckém textu s pokynem „naplňujte se Duchem“ spojena řada přechodníků. Čteme tu: „..., ale naplňujte se Duchem, mluvíce ..., zpívající a hrající ..., děkující ..., podřizující se ...“ Přechodníky vyjadřují, jak se vliv Ducha svatého u křesťanů projevuje. Mohou také vyjadřovat, jak se Duchem svatým naplňovat. Text lze chápat v obojím významu. Křesťané plní Ducha k sobě promlouvají slovy, která připomínají Boží pravdy. Mohou to být slova Žalmů a jiných duchovních písní. Vzpomínám na to, jak mi kdysi jedna sestra přála do nového roku slovy písně z Křesťanského kancionálu, vloženými do úst Pánu Ježíši: „Já nezklamu tě nikdy.“¹ Křesťané plní Ducha ze srdce zpívají svému Pánu. Zpívají Pánu Ježíši k jeho oslavě a chvále. Nejde tu o to, zda jsou ty písně staré nebo nové. Podstatné je, jak a komu je zpíváme. Ze srdce Pánu Ježíši Kristu! Křesťané plní Ducha děkují Bohu, svému nebeskému Otci. Kvůli Pánu Ježíši mají Bohu stále za co děkovat. Vděčnost je charakteristikou celého jejich života. A křesťané plní Ducha se také navzájem podřizují. Ve svých vztazích berou ohled jeden na druhého. Jdou si navzájem na ruku. Projevuje se to zejména v jejich nejbližších vztazích v rodině. Jak už jsme si řekli, přečtená slova apoštolského listu můžeme

---

¹ Křesťanský kancionál, píseň č. 194

chápat také tak, že jde o způsoby, jak se Duchem svatým naplňovat. Alkoholické nápoje mají různě vysoký obsah alkoholu. Vodka nebo slivovice mají mnohem vyšší obsah alkoholu, než třeba pivo. Zde čteme o činnostech, které mají takřikajíc vysoký obsah Ducha svatého. Patří k nim například zpěv písní k Boží chvále. Pomluvy však mají 0%.

Pod vlivem Ducha Božího se stáváme jinými lidmi, než jakými obvykle jsme. Názorně to můžeme vidět na Saulovi ve starozákonním příběhu. Proměna, kterou prožil pod vlivem Ducha Božího, byla jedním ze tří znamení, která mu měla potvrdit, že ho Hospodin ustanovuje za krále nad Izraelem. Skupina proroků, kterou potkal, patrně nadšeně chválila Boha za doprovodu hudebních nástrojů. V jejich chování bylo snad až něco extatického. Mohli být v prorockém vytržení, jak nám to vykládá Český ekumenický překlad (1S 10,5; použité hebrejské slovo lze prostě přeložit slovem „prorokovat“, stejné je to se slovesy, která popisují změněné chování Saula). Při setkání s těmito lidmi se Saula zmocnil Duch Boží. Pod jeho vlivem se pak Saul choval a mluvil jinak, tedy jako prorok. Lidé, kteří ho znali z dřívějšíka, se této změně divili. A kladli si otázku, co se to s ním děje. Pod vlivem Ducha Božího byl opravdu jiným mužem. Bezpochyby to byla chvíle, kdy měl vidění Boží velikosti a moci.

Tento starozákonní příběh mi připomněl můj vlastní zážitek z doby, kdy jsem byl začínajícím kazatelem. Od svého tatínka jsem dostal darem CD-ROM, na kterém byly uloženy různé spisy starších křesťanských autorů, jako byl například americký kazatel C. G. Finney (1792-1875). V souvislosti s četbou těchto textů se mne zmocnilo zvláštní nadšení pro Boha. Tento můj nadšený stav kulminoval v jednom nedělním shromáždění nedlouho poté. Při bohoslužbě jsem s nadšením pro mne neobvyklým zpíval chvály. Až se na mne sestra, co seděla poblíž, podívala (patrně s nevyslovenou otázkou: Co se to s ním děje?). Měl jsem kázání na text Ř 1,16-17. Pronesl jsem je s vervou pro mne netypickou. Po shromáždění jsem někomu pomáhal s jakousi praktickou záležitostí ve sborové kanceláři. Přišla tam i sestra, která učila besídku a zmiňovala se o tom, že v besídce byl tu neděli nějaký rozruch. Už nevím přesně, o co šlo. Reagoval jsem v tom smyslu, že to je reakce na to, co se děje. A dodal jsem: „Čeká nás velký požehnání!“ Tomuto rozhovoru z chodbičky přihlížel bratr ze staršovstva, v jehož tváři byl výraz, který bych asi mohl nazvat překvapeným. Později mne napomínal, že jsem „pod slovem“ a zabývám se nějakými podružnými věcmi v kanceláři, když jsou tu lidé, kteří by se mnou chtěli mluvit. Přijal jsem to od něho úplně klidně. Jeho slovy jsem se necítil ani dotčen, ani ohrožen. Měl určitě pravdu. Můj stav duchovního nabuzení po čase odezněl. Stále však platí, co jsem si tehdy tak výrazně uvědomoval: S Bohem je možné všechno!